

**MINEVIK
KOPUTAB
UKSELE**

TRILLER

MINKA KENT

Originaali tiitel:
Minka Kent
Unmissing
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või neid on fiktiivselt kasutatud. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, nii elavate kui juba lahkunutega, samuti tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary-Soudant

Text copyright © 2022 by Nom de Plume LLC. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originated with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E10420522
ISBN 978-9949-82-979-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

PROLOOG

Lydia

Kümme aastat tagasi

„Ära karju.“

See juhtub ühe silmapilgu jooksul: käsi on mu suu peale surutud, mehe kehasoojus pressib mu selja vastu, maskuliinne hää kriibib mu kõrva trummikilet.

Ma vingerdan ja väänlen, taon teda jalgadega vastu sääri ja küünistan ta käsivarsi, aga seepeale pigistab ta mind veel tugevalt, surudes mu kopsudest kogu järele jäänud hapniku välja ja muutes mind jõuetuks.

„Lõpeta,“ ütleb ta. Mehe hingeõhk on mu kõrva vastas kuum, samal ajal kui möirgav ookean allpool tema häält summutab.

Ma kaalun teist korda vastuhakkamist, et vabastada end sellest ebainimlikust haardest, joosta vaid mõned meetrid eespool oleva kalju servani ja hüpata. Aga on tõenäoline, et ma tabaksin kive tükk maad enne seda, kui mu keha rahutu mereni jõuab. Sellisest hüppest eluga ei pääseks ja ma ei taha niimoodi surra rahulikult suvapäeval, kui vastne abikaasa mind kodus ootab ja kogu mu elu on alles ees.

Tund aega tagasi jooksis Luca välja, et autot tankida ja õhtusöögiks vajalikke toiduaineid osta. Ma jätsin talle köögilauale kirja öeldes, et lähen kõndima ja tulen varsti tagasi. Oleksin talle sõnumi saatnud, aga nagu tavaliselt, unustas ta oma telefoni koju. Kujutan ette, kuidas mu abikaasa koju tuleb, kaks paberkotti toiduainetega kapile paneb, pilgu mu kirjale heidab ja ootab...

Arvestades seda, et ma matkan kogu aeg, ei hakka Luca kahtlema. Ta hakkab huvi tundma, kui ma videvikuks tagasi ei ole, aga see on veel tundide kaugusel.

Praeguse hetke ja päikeseloojangu vahel võib palju juhtuda.

Silmitsen oma seljakotti, milles on minu mobiil ja GPSi turvarakendus, läheduses puu vastu toetumas. Nii palju siis valmisolekust. Väanan end ja visklen taas ning taon puusi mehe omade vastu, aga minu umbes meeter viiekümne sentimeetrisest kogust ei ole selle mehe Heraklese jõule vastast. Mu käsivarred on paigale naelutatud. Mul pole võimalustki ilma abita pääseda ja tsivilisatsioonist ei ole kilomeetrite ulatuses märkigi.

Sellest ajast, kui ma kolisin mõne kuu eest Luca kodulinna Bent Creeki Oregonis, võtsin ette siinsete metsade põhjaliku tundmaõppimise. Mitmel korral nädalas võtan ma need rajad ette, et oma mõtetega üksi olla; et hingata sisse massiivsete määndide ja mulla lõhna, ookeani soolasust ning unistada ilusast elust, mida rajamas oleme.

Luca tahab avada ookeanivaatega restorani. Mina kandideerin meditsiiniõdede kooli. Lähiajal alustame pere loomisega – kaks jumalikku väikest Colettot, võib-olla kolm. Aga praegu ehitame üles oma unistuste elu, üks kaunis tellis korraga.

Kui see mees minu selja taga arvab, et ma sellest kõigest loobuda kavatsen, tuleb tal uuesti mõelda.

„Minu abikaasa hakkab mind otsima.“ Pressin need sõnad välja läbi ta sõrmeotste, tundes tema higise peopesa soolast maitset. „Ta teab, kus ma olen.“

„Jää vait.“ Mehe sügav hääl minu kõrva vastas katab mu selja külma kananahaga. „Ma kavatsen nüüd oma käe su suu pealt ära võtta. Kui häält teed, sured. Mõistad?“

Ta ähvardab mind jõnksatava pigistusega.

Ma noogutan.

Võiksin sellegipoolest karjuda, aga nii sügaval metsas ja nii lähedal ookeanile on võimalus, et keegi mind kuuleb, väga väike, ja ma ei kavatseda seda psühhopaati testimata hakata.

Hoides ühe käsivarrega endiselt mu ülakeha enda oma vastas, võtab mees käe mu näolt ja pistab taskusse.

Mitte väga ammu läks üks vanem naine neis metsades kaduma. Seda juhtub aeg-ajalt, sest sadade kilomeetrite pikkusel Vaikse ookeani rannajoonel on sadu ruutkilomeetreid metsikut loodust. Kohalikud võimud ei raisanud aega, saates välja otsimissalga, milles olid helikopterid ja kümned väljaõpetatud vabatahtlikud. Nad leidsid naise kolm päeva hiljem. Too oli vedelikupuuduses, segaduses ja soniv, aga vägagi elus. Tuleb välja, et ta oli lihtsalt ära eksinud. Neid asju juhtub.

Kujutan ette, et nad saadavad ka minu pärast otsingusalga välja.

Kui mul veab, jälitavad nad GPSi saatjat mu seljakotis selle täpse asukohani ja tegutsevad edasi. Sellegipoolest, ma leian tee koju. Ma teen, mida iganes ellujäämiseks tegema pean, ja jõuan ühes tükis oma abikaasa juurde tagasi.

Süda kõrvus kohisemas, rahustan oma hingamist ja luban endale, et kõik saab korda, kui sellest koletisest eemale pääsen. Tunnen suuremat osa neist metsadest nagu oma viit sõrme. Suudaksin siin ellu jääda päevi, võib-olla nädalaid, kui vaja peaks olema. Ja teadmine, et mu abikaasa mind kodus ootab, on kogu motivatsioon, mida vajan, pääsemaks läbi sellest, mida iganes mul välja kannatada tuleb.

Silmanurgast näen meest midagi taskust välja tõmbamas – valge riidetükk. Aga enne, kui ma jõuan reageerida, surub ta selle mu ninale ja suule. Teise käega haarab ta mul kuklast, et kangast

paigal hoida. Vastu sõdides hoian hinge kinni, kuni see enam võimalik ei ole.

Kõik mu ümber läheb mustaks.

Kui ma teadvusele tulen, olen ühetoalises pimendatud aknaga hurtsikus, kaablisidemega tooli küljes kinni. Üksi..., ootamas..., aga keda ja kui kaua veel, on võimatu teada.

Ma jõnksutan end oma köidikus, mis on asjatu katse vabaneda.

Suured kuumad pisarad nirisevad mööda mu põski alla, millele järgnevad karjed, mis on lõksus mu teibiga kinni kleebitud suus.

Kissitan silmi, oodates, et need kohaneksid, enne kui enda ümber ringi vaatan. Seina vastu lükatud katteta voodi. Matkavets nurgas. Suur punane Igloo jahuti ukse kõrval, milles kuhjas konservipurgid, ja kast veepudelitega.

Kes iganes seda tegi, kavatseb mind elus hoida.

Vaigistan oma nuuksed, kui võtmete klõbin teisel pool ust eelneb lukukeele kiirele klõpsatusele. Hetk hiljem liigub uks kriuksuvaltel hingedel lahti ja lävel seisva mehe neelab endasse kuuvalguseta taeva pimedus. Aeg peab nüüdseks olema kesköö lähedal, mis tähendab, et ma olen olnud siin üheksa, võib-olla kümme tundi.

Raskete saabastega sisse astudes paneb ta ukse enda taga kindlalt kinni ning kontrollib kaks korda lukke, enne kui elutu Colemani lambi räpasele põrandale paneb. Tema liigutused on kaalutletud, kannatlikud. Ja ta ümiseb vaikselt tontlikku viisi.

Alles siis, kui ta tagasi minu poole keerab, näen ma tema moonunud irvet ja judisema ajavat pilku, mis on nii tume, et see imeb mul hinge seest.

Võpatan, tõmbudes vastu enda all oleva tooli külma metalli kõssi.

„Ah, tore,“ ütleb mees. *„Sa oled ärkvel.“*

ESIMENE PEATÜKK

Merritt

Ma olen kõigi arvates mõistlik naine.

Ma ei usu kummitustesse ega üleloomulikesse nähtustesse. Ma ei usu ennustajatesse, käejoonte lugejatesse ega selgeltnägijatesse. Mul ei ole usku sellistesse hauatagustesse asjadesse nagu taevas või põrgu. See tähendab, et ma päris kindlasti ei arva, et inimene võib hauast tagasi tulla.

„Sina pead olema Merritt.“ Aukus silmadega, surnukahvatu kogu seisab mu välisukse taga. Verandavalgus heidab varje tema kõhetutele põskedele, kui talvine tuul meie vahel lõikab.

Me ei ole mitte kunagi kohtunud, aga olen näinud piisavalt fotosid oma abikaasa esimesest naisest, et teada nägu, mis kummitab mind aeg-ajalt luupainajates. Tunneksin need näojooned kõikjal ära – need ilmekad, raskete laugudega mudakarva silmad. Tema täidlane, pidevalt allapoole suunurkadega suu. Tavalised, igale naisele omased jooned.

Püüan vastata, aga hämmastus röövib mu hääle.

Ma arvasin, et ta on surnud.

Me *kõik* arvasime.

„Sa ei tunne mind,“ ütleb ta häälega, mis on nii alandlik, et see varjab ta vanust. Luca esimene naine peaks olema praegu kolmekümne ringis, aga see naine räägib nagu laps, tasaselt ja kõhkleval toonil. Kui ta käsi väänab, muutub tema sügav pilk laiemaks ja anuvaks, nagu ta arvaks, et ta saadetakse minema. „Minu nimi on Lydia Coletto.“

Minu abikaasa perekonnanimi selle naise huultel toimib vapustava meenutusena traagilisest minevikust, millest Luca ja mina ei ole terve igaviku rääkinud. Tõstan peopesa rinnale ja tõmban sisse veebruariõhku, mis katab mu kopsud halvava jääkihiga ja Oregoni vihmavärske lõhnaga.

Minu sünnis pool kaalub tema sisse kutsumist... kuni mu sündimata poja liigutused minu kõhus mu tähelepanu endale tõmbavad. Panen käe oma kaheksanda kuu beebikõhule, püüdes meid mõlemaid rahustada. Ülakorrusel magab meie tütar Elsie turvaliselt ja rahulikult, projektor joonistab lakke sadu tillukesi tähti, saatjaks tilisevad hällilaulud.

Hulle inimesi liigub läbi selle linna kogu aeg. Enamasti hulkurid. Oportunistid. Ehkki seda juhtub tavaliselt soojematel suvekuudel, kui meie rahvaarv peaaegu kolmekordistub. Paar kilomeetrit piki ookeani kallast edasi on kodutute laager. Umbes kolmteist kilomeetrit põhja pool on kurikuulus ja vastuoluline Aurataeva Kooselav Kommuun, mis kaldub ligi tõmbama omapäraseid tüüpe kogu maailmast.

See ei ole Lydia. Ei saa olla.

See on mingisugune haige nali.

Ja see naine, olen selles kindel, on olusid ära kasutav psühhoopaat.

Petis.

„Mul on väga kahju,“ ütlen ma, pannes end valmis lisama oma hääletooni võimalikult palju viisakust, on see seda väärt või mitte, „aga see naine, keda te väidate end olevat, suri aastaid tagasi.“ Kramplikult uksenupust kinni hoides sunnin näole viisaka naeratus. See on ilmselgelt üks ebastabiilne inimene, kes püüab pro-

minentse kohaliku ärimehe isiklikust tragöödiast kasu lõigata. „Palun lahkuge nüüd.“

Naine ohkab, paisates välja uduse hingeõhupahvaku, mis varjutab ajutiselt tema ilme, nii et ma ei saa tema reaktsiooni hinnata. Kui kondenseeritud õhk öötaevasse hajub, hoiab tema aukus silmade pilk mind säärase intensiivsusega, et ma ei suuda enda oma kõrvale pöörata.

Kasutan võimalust, et talle lähem pilk heita, talletades sellest hetkest mällu kõik juhuks, kui mul on vaja politseisse avaldus teha.

Räbaldunud, paberõhukeseks kulunud hall kapuutsiga dressipluus, mis ripub tema kõhnal kehal, on plekke täis, ja rebenevad heledad teksased, mis lotendavad ta alumise poole ümber, on vähemalt kaheksa sentimeetrit liiga lühikesed ja üks number liiga suured. Laiguline, happega pestud denimkangast seljakott ripub ühel õlal, sokiga kaetud varvas turritab välja vasakust purjeriidest kingast. Ründav kokteil pesemata juustest ja liisunud puuvillast tungib mu ninna, tekitades mu sisemuses iiveldushoo.

Meie sissesõidutee tema selja taga on pime ja kuupaistest valgustatud, harva sõidetav tee, mis kulgeb meie maja taga, on tühi. Mitte ühtegi autotuld. Mitte ühtegi kruusal krudisevat rehvi ega tugijalale toetuvat jalgratast. Mitte ühtegi sõpra ootamas eemal, igihaljaste puude okastega kaetud pinnase taga. Ma ei ole kindel, kuidas ta siia tuli või kuidas lahkuda kavatseb.

Ta oleks justkui eikusagilt ilmunud.